

Tu, na tej točki, bi se lahko naredila črta in konec. Se je zavrteel ves aparat in stvari so začele sedati na svoje mesto. Znane stvari, po znanih obrazcih in znanih paragrafih. Se ve, kaj se to pravi zaštihati človeka, mater, da se ve! Bo babnica morala en lep čas čuziti v arestu, se ne bo kar tako zmazala iz tega sranja, so se ljudje izrekli po oštarijah v tistih dneh. Skoraj kot stave, številke so padale kot pri lotu. Bo kasirala, baba, bo, stoposto! Zadetek v črno, nič presenečenja.

Pa je bilo presenečenje. Nisveta je kasirala, ampak po svoje; so jo zaprli v bolnišnico, med štiri stene, med norce. Je spadala mednje, so rekli, shizofrenija pač. Si je vse to sranje z Ibrotom izmislila v svoji glavi. Saj jo je kdaj že mahnil, to ja, ampak tisto z brušenjem noža in da jih bo poklal, je bilo samo v njeni glavi. Ena gola fikcija, nič drugega. Je Ibro res nabavil nož, s katerim je na koncu sam nasrkal, ampak z njim je klal živino ljudem po vaseh, je bil močan v rokah in mu je to šlo od rok. Je od zidarja presedlal k mesariji, pa kaj! In je tudi moral brusiti nož, seveda da ga je moral. Pa tudi skrival ga je, ko je videl, da se je Nisveti začelo rotati – pa kdo ga ne bi? In tisto soboto dopoldan je nož res bil krvav, ga je tudi umival pod pipo v koritu, ker je zjutraj, takoj za Nisveto, odšel od hiše in nekemu kmetu zaklal telico, jo obesil, potem pa se vrnil domu; bi zvečer spet moral tja, da žival razkosa. Se ve, kako se to dela, živali najprej prerežeš vrat, razkosaš pa jo dvanajst ur kasneje! Tako se to dela, ljudje, tako, je to klasika –!

Jela Krečič se je rodila leta 1979 v Ljubljani, kjer je obiskovala Gimnazijo Poljane in se po maturi leta 1997 vpisala na Fakulteto za družbene vede Univerze v Ljubljani, kjer ravnokar končuje zadnji semester kulturologije. Že od malega piše prozo in pesmi, svoje literarne izdelke pa je doslej objavljala v šolskih in študentskih glasilih.

JELA KREČIČ

Koraki brez odmeva

Kaplja

Tanke, hladne črte,
luže iz mnogoterih kapelj.
Beganje iz pike do pike neba.
Odsevi in brskanje –
kateri odsev je resničen?
Mir in tišina kozmosa
se topita v neskončen,
moker, grabežljiv objem.
Tipam, čutim vse eno,
neskončna pljuča.
Po ulici ritem korakov.
Nočni sprehod. Tap-tap.
Se zasmejem.
V veličino enega seže korak.
Vesolje se topi vanj:
korak ve za vesolje.
Tako se iz poplave loči kaplja –
kaplja človek.

Ko pridem iz morja

Ko pridem iz morja, so sence daljše,
pripovedujejo zgodbo o dnevu,
ki se topi v večer.

Podplati vsrkavajo šume valov,
ki na končičih gostijo mehurčke
kot sanje,
ki jih čas obsoja na večni molk.
Moj odhod bo zgolj pričevanje,
da se vrnem.

Peljala te bom v naročje kraja,
ki zbuja želje, jih hrani,
tople dlani polaga na vprašujoče duše.
In razpre nebo,
da v njem poiščeš senco odgovora.
Ko umira dan, vem,
da ne bo pokopan.

Prah in večnost

Vidim, kako stopajo časi v sprevedu
za večno Željo ...

tvoj glas se vseli v ta čudni nemir,
tvoje oči negujejo moj nasmeh
in tako se podajava v nekaj
kot resnica zunaj biti ...

Postajava drobca,
neulovljiva delca,
tvoj glas skozi ogledalo veselja,
moje oči skozi srce neba ...

Stopava v pričakovanju poslednjega Molka ...

Šele tedaj se ustavi čas
v tonu večnosti
(in naju ni več).

Derviš in smrt

Še vedno vetrovna noč
in gibanje prahu v domotožje.
Vse hladnejši profili ulic,
vse bolj senčno nočno nebo.
Kot da se mora večnost okopati
v črnih valovih minevanja.
Še moja luč,
ki sega v bombaž nočnega šumenja,
in tvoja luč,
ki se tihotapi v preproge spanja.
Morda v tej dremavi želji
piševa tokove prihodnosti ...
tako se zdi v bežnem nasmehu.
Šele nato – kot bi od nekdaj vedela,
da sva že vse bila,
tudi tisto, kar šele bova,
in da ni več besede,
ki bi ustavila kolesje veselja.

Koraki brez odmeva

Kam s šumenjem v srcu?
S trpko besedo v grlu?
Lahko preiščem pločnik,
če je v njem preostanek neba.
Kam s tem kljuvanjem
v trebuhu? – Si to, ti
ali tvoj rezki glas?
Kam s tvojim grenkim obrazom,
ko mi utripa v očeh,
v vsaki celici – brez solza ...
Kam s temi vprašanji,
ki plujejo po lepljivem zraku
sobotnega dopoldneva?
Nikjer nobene sence –
vse je senca
in koraki brez odmeva.